

Sygn. akt VII Pa 155/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Michalska

SO Renata Gąsior

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Zakładowi (...) w Dzielnicy P. (...) W.

o odprawę rentową

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 września 2017 r., sygn. VI P 129/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego Zakładu (...) w Dzielnicy P. (...) W. na rzecz powoda J. K. kwotę 1.350,00 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Renata Gąsior SSO Zbigniew Szczuka SSO Dorota Michalska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. K. przeciwko Zakładowi (...) w Dzielnicy P. (...) W. w W. o odprawę wydał w dniu 11 września 2017 r. wyrok, na podstawie którego:

1) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.585,60 zł (trzydzieści tysięcy pięćset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odprawy,

2) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

3) nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie kwotę 1.530 zł (jeden tysiąc pięćset trzydzieści złotych) tytułem kosztów sądowych,

4) nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty

5.097,60 zł (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt groszy).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. był zatrudniony w Zakładzie (...)

w Dzielnicy P. (...) W. w W. w okresie od 9 lipca 2007 r.

do 14 lutego 2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku inspektora nadzoru budowlanego z wynagrodzeniem w kwocie 5.097,60 zł.

Zakład (...) w Dzielnicy P.

(...) W. w 2008 roku zawarł Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy, którym objęto pracowników zatrudnionych w jednostkach budżetowych (...) W. gospodarujących zasobem lokalowym (...) W.. Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit d tego układu pracownikowi, z uwagi na przejście na rentę z tytułu niezdolności do pracy, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna – po przepracowaniu 20 lat – w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia za pracę. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, do okresów pracy uprawniających do odprawy wlicza się wszystkie poprzednio zakończone okresy zatrudnienia. Zgodnie z ust. 3 odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustaleniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

Wysokość odprawy rentowej J. K. obliczona zgodnie z zasadami wynikającymi z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy wynosiłaby 30.585,60 zł.

J. K. przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 7 grudnia 2012 r.

Z dniem 13 lutego 2014 r. na mocy porozumienia stron rozwiązano umowę o pracę. Powyższe było wynikiem ugody zawartej w dniu 21 kwietnia 2016 r. przez J. K.

z Zakładem (...) w Dzielnicy P. (...) W. w toku postępowania prowadzonego pod sygn. akt VI P 145/13 o przywrócenie do pracy

i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

W dniu 8 kwietnia 2014 r. J. K. wystąpił z wnioskiem o rentę. Wyrokiem

z dnia 3 marca 2016 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie o sygn. akt III AUa 559/16 ustalił J. K. prawo do renty od dnia 22 maja 2014 r. do dnia 30 listopada 2016 r. W uzasadnieniu wskazano, że całkowita niezdolność do pracy powstała w lutym 2013 r.,

a do dnia 21 maja 2014 r. J. K. był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach osobowych, które nie były kwestionowane przez strony i którym dał w pełni. Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością powództwa Sąd Rejonowy zważył,

że powód spełnił przesłanki do nabycia odprawy rentowej. Zgodnie z art. 92¹ k.p. pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa. Zatem nabycie prawa

do odprawy pieniężnej zależy od powstania następujących okoliczności: spełnienia przez pracownika warunków uprawniających do renty lub emerytury, ustania stosunku pracy, zmiany statusu prawnego pracownika z pracownika na osobę pobierającą określone świadczenie oraz związku między ustaniem stosunku pracy a przejściem pracownika na rentę lub emeryturę. Z punktu widzenia przedmiotowej sprawy istotne znaczenie ma ostatnia

z wymienionych przesłanek, tj. „związek” między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem pracownika na rentę.

W ocenie Sądu Rejonowego fakt, że renta z tytułu niezdolności do pracy została przyznana powodowi od 22 maja 2014 r., tj. od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, nie pozbawia go prawa do odprawy. Powód

przebywał na zwolnieniu lekarskim nieprzerwanie, od 7 grudnia 2012 r. i przeszedł na rentę po wyczerpaniu okresu zasiłkowego i świadczenia rehabilitacyjnego. Fakt, że orzeczenie o rencie zostało wydane po rozwiązaniu umowy o pracę i dopiero po wyczerpaniu drogi sądowej, nie ma znaczenia i nie niweczy związku pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy, a przejściem na rentę. Ustalenie prawa do renty zostało niejako odsunięte w czasie, z uwagi na korzystanie ze świadczenia rehabilitacyjnego. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Rejonowego, istniał związek pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem przez powoda uprawnień do renty i w związku z tym należało zasądzić na jego rzecz odprawę rentową.

Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia za nietrafny. Prawo do odprawy rentowej powstaje bowiem dopiero po przyznaniu renty. Skoro zatem renta została przyznana powodowi od dnia 22 maja 2014 r., tj. po około 15 miesiącach od rozwiązania stosunku pracy, a to z uwagi na to, że do dnia 21 maja 2014 r. był on uprawniony do korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego, to nabył on prawo do odprawy w tej dacie. Tym bardziej, że jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 3 marca 2016 r., powód był całkowicie niezdolny do pracy już w lutym 2013 r., a zatem w czasie gdy doszło do rozwiązania stosunku pracy.

W konsekwencji trzyletni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odprawy rentowej liczyć należy od dnia następującego po dniu uzyskania renty przez powoda, tj. od dnia 23 maja 2014 r. Powództwo w sprawie wniesione zostało w dniu 22 lutego 2017 r., a zatem przed upływem terminu przedawnienia.

Podstawę wymiaru odprawy stanowiło miesięczne wynagrodzenie pracownika przysługujące w dniu ustania stosunku pracy zgodnie z obowiązującym u pozwanego w Ponadzakładowym Układzie Zbiorowym Pracy z 2008 r. Powodowi w związku z łącznym stażem pracy podlegającym zaliczeniu zgodnie z art. 8 ust. 2 układu przysługuje więc odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, tj. kwota 30.585,60 zł. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Roszczenie powoda o odprawę stało się wymagalne z dniem następującym po dniu nabycia prawa do renty, tj. z dniem 23 maja 2014 r. W tym stanie rzeczy, na podstawie wskazanych przepisów, zasądzono na rzecz powoda kwotę 30.585,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy.

Rozstrzygając o kosztach Sąd oparł się na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, o której mowa w art. 98 k.p.c. ustalając koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt. 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Jednocześnie Sąd Rejonowy wskazał, że powód był z mocy prawa zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych, w związku z czym zaistniała konieczność orzeczenia o nich w wyroku na podstawie art. 97 i 113 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła w dniu 16 października 2017 r. (data nadania w placówce pocztowej) strona pozwana, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości. Skarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie art. 118 k.c. poprzez przyjęcie, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu pomimo, iż trzyletni termin przedawnienia dochodzonego roszczenia rozpoczął swój bieg z chwilą rozwiązania stosunku pracy, a zatem w dniu 14 lutego 2013 r.,
2. naruszenie art. 92¹ k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że zachodził związek pomiędzy ustaniem stosunku pracy przez powoda a jego przejściem na rentę, pomimo iż Sąd ten nie ustalił faktu, aby pogorszenie stanu zdrowia i niezdolność powoda do pracy nastąpiły w okresie pozostawania powoda

w stosunku pracy, a zatem Sąd ten nie ustalił, aby w chwili rozwiązania stosunku pracy z powodem w dniu 14 lutym 2013 r. powód był całkowicie niezdolny do pracy.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik pozwanego wskazał, iż wbrew tezie przyjętej przez Sąd Rejonowy roszczenie o odprawę pieniężną w związku z przejściem pracownika na rentę lub emeryturę staje się wymagalne od dnia rozwiązania stosunku pracy, co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie. Z kolei wydana później decyzja organu rentowego nie kształtuje prawa do renty, lecz jedynie potwierdza istnienie tego prawa. Zatem skoro powód był niezdolny do pracy w chwili ustania stosunku pracy należy uznać, że jego roszczenie stało się wymagalne już w dniu 14 lutego 2013 r., w chwili ustania stosunku pracy, a zatem przedawnienie tego roszczenia nastąpiło w dniu 15 lutego 2016 r. Ponadto zdaniem pełnomocnika pozwanego Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku nie ustalił, aby stan powoda w chwili ustania stosunku pracy wywoływał u powoda niezdolność do pracy, gdyż z opinii sądowych z listopada 2015 roku wynika, że powód przed dniem rozwiązania stosunku pracy przejawiał jedynie cechy uszkodzenia wątroby oraz objawy nadciśnienia wrotnego, zaś pozostałe dolegliwości pojawiły się u powoda później, już w okresie po ustaniu stosunku pracy z pozwanym. Aby powód mógł ubiegać się o roszczenie z tytułu odprawy w związku z przejściem na rentę koniecznym było wykazanie przez niego przesłanki niezdolności do pracy oraz istnienia choroby stwierdzonej w czasie zatrudnienia u pozwanego, zaś opinie biegłego przeprowadzone w innym postępowaniu nie przesądzają, aby dolegliwości wywołujące u powoda niezdolność do pracy powstały w przeważającym zakresie w trakcie pozostawania powoda w stosunku pracy z pozwanym.

W odpowiedzi na apelację pozwanego z dnia 9 listopada 2017 r. pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko wobec podniesionych w apelacji zarzutów pełnomocnik powoda wskazał, że zarzut przedawnienia jest nietrafny, gdyż w orzecznictwie podkreśla się, iż związek między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do renty inwalidzkiej może mieć nie tylko charakter przyczynowy, czasowy, ale także funkcjonalny, a zatem odprawa nie musi przysługiwać jedynie wtedy, gdy pracownik przechodzi na rentę inwalidzką bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy. Prawo do odprawy powstaje w chwili spełnienia jego przesłanek, a więc w dacie przyznania prawa do renty, jeżeli następuje to po pewnym czasie od rozwiązania stosunku pracy. Ponadto pełnomocnik powoda wskazał, że powód uzyskał prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy bezpośrednio po wygaśnięciu uprawnienia do pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, tj. z dniem 22 maja 2014 r. Mając na względzie powyższe pełnomocnik pozwanego uznał podniesione w apelacji zarzut za niezasadne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń stanu faktycznego i prawidłowo zastosował cytowane przepisy, co prowadziło do wydania trafnego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie z dnia 22 kwietnia 1997 r.,

II UKN 61/97, wyrok z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98, wyrok z dnia 15 maja 2007 r., V CSK 37/07).

Skarżący podniósł w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, tj. art. 118 k.c. poprzez uznanie, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, a także art. 92¹ k.p., wskazując, że Sąd Rejonowy nie ustalił, aby pogorszenie stanu zdrowia powoda i jego niezdolność do pracy nastąpiła w okresie pozostawania w stosunku pracy. Po rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że oba podniesione przez pozwanego zarzuty były nietrafne.

W orzecznictwie wskazuje się, że zasadniczo odprawa rentowa staje się wymagalna w dacie rozwiązania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na rentę lub emeryturę. Wbrew twierdzeniom pozwanego nie jest to jednak reguła, od której judykatura nie dopuszcza wyjątków. W nowszych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreśla jednak, że przesłankami nabycia prawa do odprawy rentowej, zgodnie z art. 92¹ k.p.,

są: rozwiązanie stosunku pracy, przyznanie prawa do renty i związek funkcjonalny między nimi. Przyznanie prawa do renty może więc nastąpić po pewnym czasie od ustania stosunku pracy, byle między nimi występował związek funkcjonalny. Prawo do odprawy powstaje

w chwili spełnienia wszystkich jego przesłanek, a więc w dacie przyznania prawa do renty, jeżeli następuje to po pewnym czasie od rozwiązania stosunku pracy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 lipca 2012 r., I PK 24/12; z dnia 8 września 2015 r., I PK 297/14).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraża się generalne zapatrywanie, że przewidziany

w przepisach regulujących prawo do odprawy "związek" między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do renty inwalidzkiej może mieć nie tylko charakter przyczynowy, czasowy, ale także funkcjonalny, zatem odprawa nie musi przysługiwać jedynie wtedy,

gdy pracownik przechodzi na rentę inwalidzką bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy, ponieważ odprawa przysługuje pracownikowi w związku z nabyciem prawa do renty,

a nie pracownikowi, który nabył już prawo do świadczenia. Związek funkcjonalny zachodzi, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje wprawdzie przed ustaleniem prawa

do świadczenia, ale jego przyznanie jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej ustanie zatrudnienia, stąd za datę przejścia na emeryturę lub rentę należy uważać albo datę rozwiązania stosunku pracy po uprzednim przyznaniu pracownikowi świadczenia, albo datę przyznania świadczenia, jeżeli nastąpiło to po rozwiązaniu stosunku pracy. Pracownik nabywa prawo do odprawy także wtedy, gdy złożył wniosek o świadczenie w czasie nieprzerwanego pobierania zasiłku chorobowego po ustaniu stosunku pracy, a prawo do niego nabył bezpośrednio po wyczerpaniu okresu zasiłkowego. W takiej sytuacji pracownik nabywa prawo do odprawy nie z datą rozwiązania stosunku pracy, lecz w dacie, od której przyznano mu świadczenie; ta ostatnia jest datą przejścia na rentę i zarazem terminem wymagalności odprawy, który z natury rzeczy nie może nastąpić przed dniem powstania roszczenia

o to świadczenie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2016 r., II PK 130/15

i cytowane tam orzecznictwo).

Sytuacja opisana w powyższych rozważaniach Sądu Najwyższego miała miejsce

na tle niniejszej sprawy. W dniu rozwiązania stosunku pracy powód nie miał orzeczonego prawa do renty, to zaś zostało mu przyznane dopiero na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego

w Lublinie od dnia 22 maja 2014 r. We wcześniejszym okresie, od lutego 2013 roku,

powód był całkowicie niezdolny do pracy i z tego tytułu pobierał świadczenie rehabilitacyjne do dnia 21 maja 2014 r.

Tym samym powód nie mógł nabyć prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy już w dniu ustania stosunku pracy, tj. z dniem 13 lutego 2014 r.

Skoro więc na tle powyższego orzecznictwa prawo do odprawy rentowej powstaje dopiero

po przyznaniu renty, to w konsekwencji trzyletni termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odprawy rentowej liczyć należy od dnia następującego po dniu uzyskania renty przez powoda, a więc od dnia 23 maja 2014 r. Mając na względzie dzień wniesienia powództwa

(22 lutego 2017 r.) stwierdzenie Sądu Rejonowego co do jego złożenia przed upływem terminu przedawnienia należało uznać za prawidłowe. Tym samym Sąd Okręgowy uznał,

że przy wydaniu skarżonego wyroku nie doszło do naruszenia przepisu art. 118 k.c.

Co się zaś tyczy art. 92¹ k.p., to zarzut ten Sąd Okręgowy uznał za całkowicie chybiony. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany błędnie sformułował powyższy zarzut, gdyż w istocie kwestionował okoliczności odnoszące się do stanu faktycznego, nie zaś to w jaki sposób powyższy przepis został przez Sąd Rejonowy zastosowany. Jak wynika z ustalonego

w sprawie stanu faktycznego powód rozpoczął korzystanie ze zwolnienia lekarskiego w dniu 7 grudnia 2012 roku, a więc jeszcze przed chwilą rozwiązania stosunku pracy na podstawie porozumienia stron, co miało miejsce dnia 13 lutego 2013 roku. Powód był niezdolny do pracy aż do dnia przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

Co więcej, z opinii biegłych sądowych przeprowadzonych w toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie sygn. akt III AUa 559/15, w szczególności opinii biegłych z zakresu gastrologii i specjalisty chorób zakaźnych, wynika, że stan zdrowia powoda już w lutym

2013 roku uzasadniał orzeczenie wobec niego całkowitej niezdolności do pracy.

Na podstawie tych ustaleń Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powód w dniu rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron był osobą niezdolna do pracy. W konsekwencji zdaniem Sądu Okręgowego istniał związek funkcjonalny między „ustaniem” stosunku pracy, a nabyciem uprawnień rentowych z ubezpieczenia społecznego i przejściem na rentę,

to zaś uzasadniało przyznanie powodowi prawa do odprawy rentowej na podstawie art. 92¹ k.p. Skoro więc powód spełniał przesłanki określone w powyższym przepisie, to nie można czynić Sądowi Rejonowemu zarzutu, że nieprawidłowo zastosował podstawę prawną i przyznał powodowi odprawę.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę uznał apelację pozwanego za bezzasadną. Sąd Rejonowy wyczerpująco i precyzyjnie ustalił na podstawie materiału dowodowego okoliczności składające się na stan faktyczny, jak również zasadnie

i adekwatnie do ustalonego stanu faktycznego wskazał przepisy prawa stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. Zarzuty strony pozwanej podniesione w apelacji stanowiły natomiast jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego, a pozwany nie wykazał zasadności prezentowanych argumentów. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy

na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Wysokość koszty zastępstwa procesowego należnych powodowi od pozwanego została ustalona zgodnie z § 2 pkt. 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSO Renata Gąsior SSO Zbigniew Szczuka SSO Dorota Michalska

Zarządzenie: (...)

(...)